

kapo na oči, vtaknil roki v žepe svojega dolgega menč kova ter stopal naglo domov.

»Bogat, bogat in le bogat mora biti človek — vse drugo na svetu ni nič! — Čast — nič, lepota — nič, ljubezen — nič. — Denar sveta vladar — le za denar se treba boriti — seveda ne v službi — ako bi avansiral vsako leto, v službi ne obogatim . . . A ona ranjena golobica se mi ponuja sedaj kakor nalašč . . .«

(Dalje prihodnjič.)

Golobici.

Kam se dvigaš, lepa golobica,
Gori pod oblake v sinji zrak?
Tebi je prešibka perutnica,
V smrt te nese tvoj polet šibak!

V zadnjih hipih v senci vej zelenih
Čaka te golobec beli tvoj —
Prsi krvavečih, prestreljenih
Več ne sme, ne more za teboj.

Tam v višavah sokol sivi kroži,
Žejen tvoje vroče je krvi,
A po tebi tvoj golobec toži,
In srce drhteče ga boli . . .

E. Gangl.

Vasovavci.

Potrkali na okno
Nocoj so ji trije,
Prijazno govorili
Vso noč ji na srce.

A dekle je prevzetno,
In bilo je zaman . . .
Kako pa, da ji danes
Obrazek je rosan?

Ko šel je mimo okna,
Zaukal je na glas,
Zaukal fantič pravi
In šel — k sosedi v vas.

Vida.

Vetru.

Zavej mi veter sem gorak,
Privej mi v sobo sveži zrak!
Tako mi dobro deje,
Kadar tvoj dih zaveje.

Potem lahno na vas, naprej,
Na ono okno tja zavej,
Kjer s cvetkami devica
Zakriva rožna lica!

In tam na ličece lepo
Odloži ji poljubov sto —
V uho pa ji šepetči
O rani ti moreči!

P. Kocelj.

